

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 426/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., Ž., bytom Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jej základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Levice sp. zn. 7 C 47/2008 z 3. februára 2010 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 85/2010 zo 17. augusta 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 291/2010 z 28. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2011 doručená sťažnosť J. R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a jej základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 47/2008 z 3. februára 2010 a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 85/2010 zo 17. augusta 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 291/2010 z 28. apríla 2011.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom zo 14. mája 2008 sa *„proti odporcovi S... na Okresnom súde... domáhala zaplatenia sumy 260 605,74 € z dôvodu nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.“*.

Okresný súd rozsudkom z 3. februára 2010 jej žalobu o náhradu škody podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že už na *„začiatku vyšetrovania došlo k pochybnostiam o tom, kto je vlastníkom veľkokapacitných nádrží a nebolo zrejmé, či ide o hnutel'ný alebo nehnuteľný majetok“*.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, pretože postupom okresného súdu v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Dňa 24. septembra 2010 bol sťažovateľke doručený rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 85/2010 zo 17. augusta 2010, ktorým odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie najvyššiemu súdu, ktoré odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Dňa 9. júna 2011 bolo doručené sťažovateľke uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 291/2010 z 28. apríla 2011, ktorým dovolací súd jej dovolanie odmietol pre neprípustnosť.

Porušenie svojich práv na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti napriek skutkovej a právnej zložitosti veci. Keďže odvolací súd porušil svoju povinnosť v zmysle § 214 ods. 1 písm. c) OSP nariadiť odvolacie pojednávanie, pretože to vyžaduje dôležitý verejný záujem, odňal jej ako účastníčke konania možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 214 OSP treba podľa sťažovateľky vykladať tiež so zreteľom na čl. 48 ods. 2 ústavy, čo znamená, že nie je možné upustiť od verejného pojednania veci proti vôli účastníka konania, pretože v opačnom prípade ide o porušenie jej základného práva.

Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že okresný súd, krajský súd a najvyšší súd nepostupovali podľa Občianskeho súdneho poriadku a v konaní nezabezpečili spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov a „*napadnuté rozsudky nevychádzajú zo skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, obsahujú účelové, nepravdivé a nepodložené tvrdenia*“.

Všeobecné súdy vôbec neodôvodnili, prečo nebrali do úvahy predložené listinné dôkazy preukazujúce jej vlastnícke právo a výšku spôsobenej škody a prečo nevypočuli ňou

navrhnutých svedkov a založili svoje rozhodnutia „v podstate len na tom, že došlo k pochybnostiam o vlastníckom práve k predmetu sporu, o ktorom podľa tvrdenia súdu nie je zrejmé, či ide o hnutelnosť alebo nehnuteľnosť“, čo je nepostačujúce.

Na základe horeuvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo J. R. prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v jej prítomnosti upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy..., v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a v čl. 38 ods. 2 Listiny... Krajským súdom v Nitre postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 85/2010 porušené bolo.

Základné právo J. R. na spravodlivú súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a v čl. 36 ods. 1 Listiny... Okresným súdom Levice postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 47/2008 porušené bolo.

Základné právo J. R. na spravodlivú súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a v čl. 36 ods. 1 Listiny... Krajským súdom v Nitre postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 85/2010 porušené bolo.

Základné právo J. R. na spravodlivú súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a v čl. 36 ods. 1 Listiny... Najvyšším súdom SR postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 291/2010 porušené bolo.

Ústavný súd SR zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 6 Co 85/2010 zo dňa 17. 08. 2010.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie najvyššieho súdu SR, č. k. 2 Cdo 291/2010 zo dňa 28. 04. 2011.

J. R. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- €..., ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

J. R. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- €..., ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd Nitra a najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa advokátke JUDr. M. P..., vo výške 314,18 €...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, IV. ÚS 59/03).

1. Sťažovateľka v tejto sťažnosti žiadala o preskúmanie rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 7 C 47/2008 z 3. februára 2010, pretože nesprávne vyhodnotil ňou predložené listinné dôkazy, neskúmal výšku spôsobenej škody a nevypočul navrhnutých svedkov a založil svoje rozhodnutie „v podstate len na tom, že došlo k pochybnostiam o vlastníckom práve k predmetu sporu“. Z toho istého dôvodu namieta aj rozhodnutie krajského súdu, pričom tvrdí, že postupom tohto súdu jej navyše bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože odvolací súd nenariadil pojednávanie vo veci.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla rozhodnutie okresného súdu, ako aj rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi, bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s rozhodnutím krajského súdu, ktorý potvrdil právny názor okresného súdu o neexistencii príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a vznikom škody uplatňovanej sťažovateľkou. Sťažovateľka sa v predmetnom sporovom konaní domáhala náhrady škody proti odporcovi

S. z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v L. a jej žaloba bola z tohto dôvodu zamietnutá.

Porušenie označených práv vidí sťažovateľka v tom, že v konaní nebola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov a napadnutý rozsudok obsahuje účelové, nepravdivé a nepodložené tvrdenia. Súčasne krajský súd svoje závery vôbec neodôvodnil, nevypočul svedkov a nebral do úvahy predložené listinné dôkazy preukazujúce jej vlastnícke právo a vôbec sa nezaoberal výškou spôsobenej škody.

Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľky a odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 85/2010 zo 17. augusta 2010 a zistil, že sú nedôvodné a neopodstatnené.

Krajský súd *„ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie navrhovateľky (§ 212 ods. 1 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil“*.

Ako vyplýva z uvedeného odôvodnenia krajského súdu, postupoval teda odvolací súd v súlade s procesným kódexom, čo napokon bližšie vysvetlil aj najvyšší súd v dovolacom konaní, preto sa už touto námietkou ústavný súd bližšie nezaoberal, hoci sťažovateľka tvrdí, že krajský súd mal nariadiť v jej veci pojednávanie podľa § 214 ods. 1 písm. c) OSP.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu ďalej konštatuje, že ani ďalšie námietky sťažovateľky nie sú opodstatnené. Týka sa to najmä toho, že v konaní nebola zabezpečená spravodlivá ochrana jej práv a oprávnených záujmov a napadnutý rozsudok obsahuje účelové, nepravdivé a nepodložené tvrdenia, a tiež toho, že krajský súd svoje závery vôbec neodôvodnil, nevypočul svedkov a nebral do úvahy predložené listinné dôkazy preukazujúce jej vlastnícke právo a vôbec sa nezaoberal výškou spôsobenej škody.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry viackrát vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto

základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Preto nemôže nahrádzať postupy a rozhodnutia všeobecných súdov spôsobom, akým to požaduje sťažovateľ, a tak preberať na seba ústavnú zodpovednosť všeobecných súdov za ochranu zákonnosti podľa § 1 OSP, ak sa táto ochrana poskytla bez porušenia ústavnoprocených princípov ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, ktorých ustálený výklad vyplýva zo stabilnej judikatúry ústavného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie rozsudku krajského súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP) a nevykazuje znaky arbitrárnosti. Krajský súd najprv rekapituloval skutkový stav veci a právne závery okresného súdu, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby sťažovateľky, ďalej citoval odvolacie námietky sťažovateľky a jej dôvody na zmenu rozhodnutia okresného súdu, ako aj stanovisko odporcu k veci, a potom svoje právne závery odôvodnil jasným a zrozumiteľným spôsobom, aj keď neodpovedal na všetky odvolacie námietky sťažovateľky.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu tiež konštatuje, že namietané konanie nevykazuje žiadne znaky pochybení procesného charakteru, a ani výklad a interpretáciu príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý krajský súd zvolil, nemožno považovať za arbitrárny alebo popierajúci základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. V tomto prípade nie je možné hovoriť ani o svojvôli pri výklade a aplikácii tohto zákonného predpisu, o ktorej by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, čo sa však v danom prípade nestalo (m. m. I. ÚS 115/02, III. ÚS 14/04).

Krajský súd v relevantnej časti svojho rozhodnutia uviedol, že *„V preskúmvanej veci z obsahu pripojených spisov bolo nesporne preukázané, že po podaní trestného oznámenia manželom navrhovateľky bolo dňa 22. 2. 2007 vydané uznesenie o začatí*

trestného stíhania. Príslušným vyšetrovateľom boli vykonané prvotné úkony a to ohliadky miesta činu, ako aj vykonanie fotodokumentácie miesta činu. Vyšetrovateľ následne zabezpečoval dôkazné prostriedky, listinné dôkazy, výsluch svedkov, poškodenej a pod. Nemožno sa jednoznačne stotožniť s tvrdením navrhovateľky, že neboli pochybnosti o tom, kto je vlastníkom veľkokapacitných nádrží, pretože prebiehalo konanie o vydanie hnutelných vecí a až nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 22. 2. 2007 č. k. 14 C/151/2006-65, ktorý nadobudol právoplatnosť až dňa 20. 6. 2007 bolo zrejmé, že odporca - spoločnosť E. s. r. o. L. je povinný vydať jej ako navrhovateľke hnutelné veci, ktoré vydražila v exekučnom konaní na Exekútorskom úrade JUDr. V. K. Od uvedeného rozhodnutia mohol byť súd prvého stupňa týmto rozhodnutím viazaný tak, ako mu ukladá ust. § 159 ods. 2 OSP. Preto je potrebné prisvedčiť súdu prvého stupňa, že od začiatku vyšetrovania došlo k pochybnostiam, kto je vlastníkom veľkokapacitných nádrží a k pochybnostiam, či sa jedná o hnutelný alebo nehnuteľný majetok. Samotné predbežné opatrenie, ktoré bolo vo veci vydané 14. 10. 2006 pod č. k. 14 C/151/2006-20 nerieši samotné vlastníctvo navrhovateľky, keď týmto predbežným opatrením jej bola poskytnutá dočasná úprava pomerov.

Ak súd prvého stupňa konštatoval, že nebolo preukázané, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany policajného orgánu, odvolací súd sa plne s takýmto skutkovým zistením, ako aj právnym posúdením súdu prvého stupňa stotožňuje a ako na vecne správne už len ďalej poukazuje bez toho, aby opakoval výsledky vykonaného dokazovania (§ 219 ods. 2 OSP). V konaní nebolo preukázané, že by policajný orgán nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, taktiež neboli v konaní zistené zbytočné prietahy ani iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov navrhovateľky.“.

Vychádzajúc z tohto odôvodnenia krajského súdu ústavný súd nezistil, že by v prípade sťažovateľky mohlo ísť v konaní o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie jej základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Ústavný súd preto v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov krajského súdu. Tvrdenie sťažovateľky sleduje len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré pre ňu skončilo nepriaznivým

výsledkom, čo však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a porušovaním jeho princípov.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol vo vzťahu ku krajskému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Ústavný súd sa napokon zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 291/2010 z 28. apríla 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu krajského súdu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Bez toho, aby ústavný súd podrobne opisoval odôvodnenie napádaného uznesenia najvyššieho súdu, po preskúmaní obsahu hodnotí namietané uznesenie najvyššieho súdu ako jasné, vyčerpávajúce a zrozumiteľné, a teda zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd na strane 4 až 6 podrobne rozobral otázku „*opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.)*“, a zaujal stanovisko aj k tomu, prečo krajský súd nepostupoval podľa § 214 ods. 1 písm. a) až c) OSP a prečo vo veci nenariadil pojednávanie. Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom (Občiansky súdny poriadok) a podľa neho v danom prípade nedošlo k chybnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa sťažovateľke ako navrhovateľke znemožnila realizácia jej procesných práv priznaných jej v občianskom súdnom konaní pre účely

obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f) OSP. Obdobne dal najvyšší súd vo svojom rozhodnutí aj priamu odpoveď na námietku sťažovateľky týkajúcu sa údajného nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ teda najvyšší súd preskúmal všetky podmienky, za ktorých môže uskutočniť dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu, osobitne posudzujúc podmienky podľa § 238 OSP a existenciu väd podľa § 237 OSP, a dospel k záveru o neprípustnosti dovolacieho konania (na základe čoho dovolanie podané sťažovateľkou odmietol), uvedeným postupom nemohol porušiť označené základné práva sťažovateľky.

V tejto súvislosti je potrebné v závere ešte uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú jasné, zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené.

Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľky odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2011